यशोगाथा : श्री. विवेक नानिवडेकर

नमस्कार. आज मी जरी एका कंपनीचा संचालक (Director) असलो, तरी इतरांप्रमाणेच अत्यंत गरिबीत माझे लहानपण गेले. आम्ही मूळचे कोकणातील वैभवाडीजवळच्या नानिवडे गावचे. आमचं मूळ आडनाव महाजनी. पहिल्या शाहूमहाराजांनी आमच्या पूर्वजांना नानिवडे हे गाव वतन म्हणून दिलं आणि तिथून पुढे ननिवडेकरांचा वंशवृक्ष बहरत गेला. माझे वडील मिलिटरीमध्ये होते. दुसऱ्या महायुद्धात लढले होते. त्या वेळी त्यांनी बगदाद येथे काढलेला त्यांचा फोटो आजही माझ्या घरी आहे. दुर्दैवाने माझ्या वडिलांच्या वयाच्या दहाव्या वर्षी त्यांचे आई-वडील दोघेही वारले त्यामुळे दहाव्या वर्षीच माझे वडील कै. राजाराम नानिवडेकर हे गावातून बाहेर पडले. कोल्हापुरात खांडेकर म्हणून गृहस्थ होते. त्यांच्या घरातील कामे करून माझ्या वडिलांनी शिक्षण घेतले आणि मॅट्रिकची परीक्षा पास होऊन ते मिलिटरीमध्ये रुजू झाले. त्यामुळे ते सतत फिरतीवरच असत. त्यांनी त्यांचे कुटुंब पुण्यात ठेवले होते.

त्यामुळे माझा जन्म, शिक्षण सगळे पुण्यातच झाले. मला ३ बहिणी. २ मोठ्या व १ लहान. शुक्रवार पेठेत दोन खोल्यांच्या घरात आम्ही राहत असू. वडील बाहेरच असल्याने आईच घरातील सर्व काही पाहत होती. आजही मला आठवतं की, आम्ही राहत होतो त्या वाड्यात आजूबाजूला मोजून ३ ते ४ ब्राह्मण कुटुंबे होती. त्यामुळे सुरुवातीला आम्हाला खूप त्रास दिला. पण मी जसा मोठा होत गेलो तसा तो त्रास कमी झाला.

नंतर मी इंजिनिअर झालो मेकॅनिकलमध्ये डिप्लोमा घेतला. त्यानंतर पहिली नोकरी लागली ती इलेक्ट्रॉनिका ह्या कंपनीत. तिथे मी ट्रेनी इंजिनिअर म्हणून रुजू झालो. नोकरी करत असतानाच part time 'DBM' चा कोर्स केला. १९७८ पासून मी इलेक्ट्रॉनिकामध्ये वाटचाल करत २०१२ पर्यंत मी तिथेच होतो. नंतर कंपनीचा Associate Vice Pesident of National Business झालो. माझं सगळ करिअर इलेक्ट्रॉनिकामध्येच

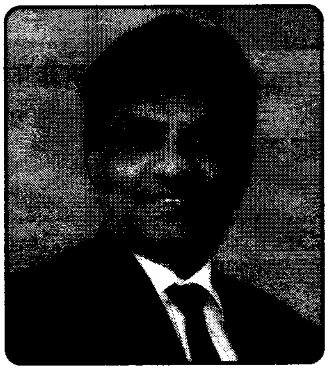

घडलं. १९७८ मध्ये जेव्हा मी रुजू झालो, तेव्हा इलेक्ट्रॉनिका ही लहान कंपनी होती. नंतर ती मोठी झाली. त्या कंपनीची प्रगती होत असताना मी त्यातील एक भाग होतो. कंपनीची प्रगती, वाटचाल मला जवळून पाहता आली. अनुभवता आली. त्यातूनच खूप काही शिकायला मिळालं.

इलेक्ट्रॉनिकामध्ये मी प्रथम ट्रेनी इंजिनिअर म्हणून होतो, मग shop ला आलो. त्यानंतर मॅन्युफॅक्चरिंग, sells, R&D, Marketing ला आलो. त्या वेळी इलेक्ट्रॉनिकाने परदेशी बाजारपेठेतील संधी पडताळून पाहावयाचे ठरवले. ती गोष्ट आहे १९८८-८९ मधील आणि ह्या कामगिरीसाठी मला निवडले गेले. तेव्हापासून परदेशी बाजारपेठेतील Sell च्या निमित्ताने माझा प्रवास सुरू झाला. सुरुवातीला शेजारील देशांतील संधींचा विचार केला. त्यानंतर सिंगापूर, मलेशिया येथील व्यावसायिकांना भेटलो. त्यांचे अभिप्राय घेतले. त्याप्रमाणे आमच्या उत्पादनांमध्ये आवश्यक बदल करून आम्ही आंतरराष्ट्रीय बाजारपेठेत पाऊल टाकले. १९८८-८९ पासून सुरू असणारा प्रवास २००७-०८ पर्यंत अखंड सुरूच होता. सुरुवातीच्या काळात वर्षातील ४-५ महिने मी बाहेरच असायचो. त्या वेळी वेळेचं बंधन नव्हतं. कंपनी लहान आहे व ती मोठी करायची, एवढं एकच ध्येय होतं. स्वतःचीच कंपनी असल्यासारखं आम्ही काम करायचो. त्यामुळे इतर गोष्टी आमच्यासाठी दुय्यमच होत्या. पूर्वपुण्याई कुठे तरी कामाला येते, असं म्हणतात. त्याप्रमाणे इलेक्ट्रॉनिकामध्ये जे जीव ओतून काम केलं, त्या वेळी कंपनीच्या माध्यमातून जो संपर्क झाला होता, त्यातूनच FibroIndia ची संधी चालून आली. ही जर्मन कंपनी असून त्यांना भारतात स्वतःचे उत्पादन सुरू करायचे होते आणि त्यासाठी ही कंपनी योग्य व्यक्तीच्या शोधात होती. तिथे माझे नाव सुचवलं गेलं. जानेवारी २०१३ मध्ये मी तिथे काम सुरू केलं. मार्च २०१३ मध्ये कंपनीची (Turnover) वार्षिक उलाढाल ११.२५ कोटी होती, आता मार्च २०१९ मध्ये ती ५५ कोटींच्या घरात पोहोचली आहे आणि १०० कोटींच्या पुढे जाण्याचे आमचे ध्येय आहे. त्यामुळेच कंपनीचे जर्मनीतील संचालक खुश आहेत. त्यांना नवा हुरूप आला आहे. म्हणूनच कंपनीच्या चाकण येथील फॅक्टरीमध्ये ते अजून नव्याने

गुंतवणूक करत आहेत. नुकतेच कंपनीच्या दुसऱ्या परिसराचे (Campus) चे उद्घाटन करण्यात आले. आम्ही (Fibro India) कमी खर्चात जर्मन मेजरमेंट तयार करतो. ते Fibro च्या Dealer ना पुरवतो. तसेच भारतभर विक्री करतो.

या सगळ्या व्यापात खऱ्या अर्थाने माझ्या पाठीशी उभी राहिली ती माझी पत्नी मंजिरी. आमचं लग्न १६ मार्च १९८५ रोजी झालं. त्या वेळी ती महाराष्ट्र बँकेत नोकरी करत होती आणि १९८८-८९ पासून माझी फिरती सुरू झाली. त्यानंतर माझा संसार सांभाळला तो मंजिरीनेच. नोकरी करून, घरचं सांभाळून मुलींनाही तिनं मोठं केलं. मी एकदा कामानिमित्त बाहेर गेलो की, महिन्यातले २ ते ३ आठवडे बाहेरच असायचो. पण मंजिरीमुळे मला घरची काळजी नसे. आम्हाला २ मुली. मोठी मुलगी सध्या अमेरिकेत असते. तिचं लग्न २०११ मध्ये झालं आणि लहान मुलगी सध्या आर्किटेक्चरचे शिक्षण घेत असून शेवटच्या वर्षाला आहे. आता माझा नातूसुद्धा १ वर्षाचा झाला आहे. मी सुखी-समाधानी आहे. वडीलांच्या लढवय्या स्वभावाच्या संस्कारांमुळे येणाऱ्या अडचणींवर मात करत गेलो. यशाची शिखरे पार करत गेलो. पण ही आपली कंपनी आहे, तिला मोठं करायचं आहे हा विचार मात्र आजही कायम आहे.